

nens arbejde, da den jo forholder sig til ting, som netop er fremtiden og derfor må vedrøre børnene, og det derfor kunne være hensigtsmæssigt, hvis arbejdet blev tilrettelagt med mulighed for, at børn og unge blev inddraget i arbejdet.

Var det ikke en god idé som endnu et bud på det mere, der kunne gøres end Børnetelefonen?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg synes, det er udmærket, at vi er kommet dertil, at SF's forslag om en børnetelefon i sig selv er alt for magert. Det bør jo være sådan, at et barn har tryghed ved at henvende sig til en voksen, og at der også er en voksen, man kan henvende sig til – en voksen er jo en opdrager osv. – og hvis den ene voksne ikke duer, så kan man gå til en anden.

Jeg nævnte i min tale, at i Sverige i de her skoler, hvor man prøver at undgå mobning, har man indført en slags, jeg kan ikke lige huske udtrykket, men en slags tillidsperson. Det er ikke en elevrådsrepræsentant, men en person i klassen, man kan gå til, og hvis barnet ikke selv tør gå videre, kan denne person gå videre til lærerkrafterne og andre på skolen, der kan gøre noget ved det. Det har de haft meget stor succes med i Sverige.

Så tilbage til spørgsmålet om statsministeren. Jeg støtter selvfølgelig statsministeren, og jeg er helt sikker på, at statsministerens udgangspunkt ikke så meget er et spørgsmål om det emne, vi diskuterer i dag, men et spørgsmål om faglige kundskaber og den slags ting. Og det er klart, at det kan vi jo ikke sådan sidde og stemme om: Hvad er sandt, og hvad er falsk?

Der må være noget basisviden, for at vi kan fungere i vores samfund, som bygger på en accept af, at sådan er viden bare, og at man skal vide noget for at kunne udtale sig.

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Tænk, hvis vi nåede dertil, at vi også her i Folketinget syntes, man skulle have lidt viden for at udtale sig om emner; så kunne det være, at det gik lidt bedre en gang imellem.

I forhold til det her om Børnetelefonen og voksne vil jeg sige, at selvfølgelig kan det være fint med de her ordninger, man har lavet, med

andre børn som tillidspersoner osv., men det er ikke det samme som med en voksen. Nogle af de børn, vi taler om, der ringer til Børnetelefonen, har virkelig store problemer og er så langt ude, at nogle af dem overvejer selvmord og andet, og det er ikke noget, man kan overlade til et andet barn. Det er altså en voksen, der er behov for, der kan gå ind og tage hånd om situationen.

Det, jeg spørger om, er, om hr. Flemming Oppfeldt og Venstre er villige til at være med til at se på, hvordan vi kan sikre, at når børnene ringer til en børnetelefon, er det ikke kun en telefonisk hjælp, de får, men at der så også er en mulighed for, at de kan få hjælp af nogle voksne, der tager hånd om dem og sikrer, at der sker noget i situationen, hvis det er det, der er behov for, og at de ikke skal igennem et stort bureaukrati eller andet, men at man kan tage fat med det samme.

Formanden:

Så er det fru Margrethe Vestager for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Efter at vi nu har nogenlunde styr på Venstres ordførers pædagogiske grundsyn og skelnen mellem viden og fakta, så skal jeg bare minde Venstres ordfører om spørgsmålet vedrørende Velfærdskommissionen og muligheden for at inddrage unge i det arbejde, for det synes nu i øjeblikket at være meget, meget stærkt præget af voksne økonomer. Det synes jeg for så vidt er udmærket, men man må antage, at det er vigtigt netop i lyset af denne her diskussion, hvordan de, som bliver voksne borgere, skal leve under de råd og den virkelighed, som Velfærdskommissionen forholder sig til, og at de kan inddrages i det.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg synes, at der, hvor unge mennesker har meninger og kan danne sig meninger og vil give udtryk for dem, er det selvfølgelig meget vigtigt, at vi i vort samfund har formelle og uformelle institutioner og organisationer, som kan bringe sådan nogle synspunkter videre og kan bearbejde dem. Jeg mener også, at det i virkeligheden er det, der grundlæggende sker i vort uddannelsessystem som en søjle ved siden af den søjle, der hedder, at det er meget vigtigt, at vi også har noget viden.